

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Sžo/264/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6013200890                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 04.08.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zdenka Reisenauerová     |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:6013200890.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché mýto 19, 811 03 Bratislava, IČO: 42 268 559, právne zastúpeného Mgr. Róbertom Bardačom, advokátom a konateľom Bardač s.r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, IČO: 47 243 252, proti žalovanému: Obec Glabušovce, so sídlom 991 22 Bušince, Glabušovce 24, IČO: 00 650 307, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. februára 2014, č. k. 23S/184/2013-34, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. februára 2014, č. k. 23S/184/2013-34, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi súd náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením z 5. februára 2014, č. k. 23S/184/2013-34 postupom podľa § 104 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie z dôvodu, že bolo preukázané, že na základe elektronického podania (žiadosti) žalobcu nezačalo konanie o poskytnutie informácií a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy OSP preto neboli splnené. Konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie neexistujúceho rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol krajský súd postupom podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby

odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu v plnom rozsahu stotožnil s uznesením krajského súdu.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 21. mája 2014, č. k. I. ÚS 260/2014-14 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2013, sp. zn. 7 SŽi/7/2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p/ zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako

vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 7 Sž/7/2013.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení z 21. mája 2014, č. k. I. ÚS 260/2014-14 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1, 2, § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

Odvolací súd zároveň podľa § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 222 ods. 3, § 164 OSP a § 492 ods. 2 SSP nariadil vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti v záhlaví odvolaním napadnutého uznesenia, nakoľko tam krajským súdom uvedené identifikačné číslo organizácie žalobcu (IČO: 47 243 252) nekorešponduje z identifikačným číslom organizácie (IČO) vyplývajúcim z príslušnej evidencie občianskych združení vedenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy. Po správnosti má byť identifikačné číslo organizácie žalobcu - IČO: 42 268 559.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá, § 224 ods. 1 OSP a 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.